

Arrest

nr. 167 960 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 113 931 van 18 november 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Geen documenten: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Directe repatriëring: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Istanbul (…)”

1.2. Op 10 november 2013 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.

“(…)”

1.3. Op 23 december 2013 is de verzoeker gerepatrieerd naar Istanboel.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 23 december 2013 is gerepatrieerd naar Istanboel. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, stelt zijn raadvrouw zich wat het bevel om het grondgebied te verlaten te gedragen naar de wijsheid van de Raad en verklaart zij voor het overige dat het belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing behouden blijft. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“(…)”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 09.06.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd!

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar, maar daar wordt geen enkele motivering voor gegeven!

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als er geen feiten worden aangehaald waarop het opgelegd inreisverbod is gestoeld, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker vindt in de bestreden beslissing nergens enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel verzoeker een gezin heeft en zijn jongste dochter ernstig ziek is.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

In haar beslissing met arrestnummer 95 142 van 15 januari 2013 oordeelde de Raad dat "de DVZ niet heeft uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied met inreisverbod van 5 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enige motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM. "

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars of zelfs helemaal niet gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen is het middel gegrond."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het rechtszekerheidsbeginsel ;
- het vertrouwensbeginsel.

In de uiteenzetting bij het eerste middel verwijst de verzoekende partij tevens naar de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen op niet-afdoende wijze zouden zijn gemotiveerd. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, terwijl naar het oordeel van de verzoekende partij rekening diende te worden gehouden met het feit dat zij een gezin heft en de jongste dochter ernstig ziek is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de in het eerste middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat aan verzoekende partij bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

De verzoekende partij richt haar kritiek in haar eerste middel uitsluitend op het feit dat in de bestreden beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) niet concreet wordt gemotiveerd om welke reden de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij meent kennelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen specifieke motivering wordt gegeven

*Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:
"(...)"*

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats heeft in België, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en tevens een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden .. eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. " (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan' hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. S 1. tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verzoekende partij verwijst op summiere wijze naar het feit dat zij in België een gezin heeft en haar jongste dochter ernstig ziek is, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van deze elementen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij niet dienstig kritiek kan leveren op het feit dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gekend was als vrijgezel, dewelke zich in 2007 nog had aangemeld voor een voorgenomen huwelijk met een vrouw van Belgische nationaliteit in 2007 nog had aangemeld voor een voorgenomen huwelijk met een vrouw van Belgische nationaliteit.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij het inreisverbod, dat zij ervaart als een hinderpaal voor de verderzetting van haar gezinsleven, geheel te wijten heeft aan haar eigen handelen of nalaten, vermits uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat door de verzoekende partij een inspanning zou zijn gedaan om middels de geëigende procedures een verblijfsmachtiging te bekomen.

De verzoekende partij heeft er derhalve voor bewust gekozen haar illegaal verblijf in het Rijk te bestendigen, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat zij manifest weigert om uit eigen initiatief een einde te maken aan de onwettige verblijfssituatie.

Gelet op het feit dat geen termijn werd toegestaan om uit eigen beweging gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet geheel terecht geoordeeld dat tevens een inreisverbod aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

"Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven

elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar partner niet naar Marokko zou kunnen reizen. " (R.v.V. nr. 105 588 van 21 juni 2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. " (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

Verzoekende partij houdt nog voor dat het rechtszekerheidsbeginsel, minstens het vertrouwensbeginsel, werden geschonden door de bestreden beslissing.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van de voormelde beginselen kan voorhouden, vermits zij bezwaarlijk kan voorhouden in de veronderstelling te hebben verkeerd dat zij zonder meer tot een verblijf in het Rijk zou worden toegelaten.

Verweerder laat gelden dat het aan de verzoekende partij toekomt om de geëigende procedures te volgen, ten einde tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd. In casu blijkt nergens dat de verzoekende partij daartoe -voorafgaand aan de bestreden beslissing- het nodige zou hebben gedaan.

"Nu wordt vastgesteld dat in de bevelscomponent van de bestreden beslissing geen enkele termijn is voorzien om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij, op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet geen inreisverbod kon opleggen van maximum drie jaar. (R.v.V. nr. 110 212 van 19 september 2013)

"Betreffende het risico op onderduiking wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker geen officiële verblijfplaats in België heeft. Ook wat het inreisverbod betreft, wordt vervolgens concreet gemotiveerd dat verzoeker geen officieel adres in België heeft waardoor het risico op onderduiken bestaat. De Raad stelt aldus ook vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wel degelijk wordt geduid waaruit dit risico op onderduiken wordt afgeleid. Er wordt immers gewezen op het gegeven dat verzoeker geen officieel adres in België heeft. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. " (R.v.V. nr. 109 993 van 17 september 2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt omdat hij “*geen officiële verblijfplaats in België (heeft)*”, daarom wordt hem geen enkele termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten en wordt “*hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd*”.

Te dezen voert de verzoeker aan dat in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, hoewel artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt vooreerst dat pas een inreisverbod, met een maximum van drie jaar, kan worden opgelegd indien 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De motivering die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hanteert om een inreisverbod op te leggen van drie jaar heeft betrekking op de voorwaarde waaraan moet zijn voldaan om een inreisverbod op te leggen. Immers, door te stellen dat de verzoeker “*geen officiële verblijfplaats in België (heeft)*”, verwijst hij onmiskenbaar naar de reden waarom de verzoeker geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten, wat dan weer de reden vormt waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Hoewel deze motivering volstaat om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar, volstaat zij niet in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 22 maart 2016, nr. 234.229). *In casu* blijkt uit de motivering van de tweede bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoeker kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij betoogt dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom *in casu* de duur van het hem opgelegde inreisverbod drie jaar bedraagt en dat nergens blijkt dat een afweging zou zijn gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod en de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

4.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

4.3.2.1. In zoverre de verwerende partij opwerpt dat uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoeker inhoudelijke kritiek levert en er bovendien in slaagt de motieven van de bestreden beslissingen weer te geven, gaat zij er aan voorbij dat de verzoeker enkel de motieven waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd, kent en enkel hierop kritiek uit. De verzoeker geeft de motieven waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt – die er niet zijn – niet weer en bekritiseert deze ook niet. Aldus maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van zijn kritiek nopens de formele motiveringsverplichting, voor wat betreft de duur van het inreisverbod.

4.3.2.2. Voor zover de verwerende partij laat gelden dat wanneer de verzoeker “*in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, (...) dit (betekent) dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden*”, wordt er op gewezen dat een verzoeker op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek kan uiten op de in een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht. *In casu* blijkt uit de lezing van het verzoekschrift dat de verzoeker inhoudelijk kritiek uit op de motieven waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd en tevens voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing niet gemotiveerd is nopens de duur van het inreisverbod. In die omstandigheden vermag de Raad niet op wettige wijze tot de niet-ontvankelijkheid van het eerste middel met betrekking tot de formele motiveringsplicht te besluiten, enkel omdat de verzoeker tevens de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt (*cf.* RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

4.3.2.3. Waar de verwerende partij voorhoudt dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom deze of gene duur van het inreisverbod wordt vastgesteld, wordt erop gewezen dat de verzoeker in het eerste middel niet (alleen) de schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, doch (ook) de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Voorts gaat zij eraan voorbij dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

4.3.2.4. Waar de verwerende partij ten slotte nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 99 256 van 19 maart 2013, 111 109 van 30 september 2013 en 105 706 van 19 november 2012, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

4.3.3. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. De overige aangevoerde middelen en grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

5.1. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN